

vendt mod den. Jeg maa nemlig sige, at for mig har det været en ganske ubekendt Sag, noget, jeg ikke har haft den uafhængige Anelse om, at der ogsaa paa Musikkens Omraade kunde rejses Indvendinger mod Bernerkonventionen. Det var aldrig faldet mig ind med en Tanke, og jeg tør vistnok tilføje, at det heller aldrig er faldet den ærede Ordfører eller den højtærede Minister ind med en Tanke, førend paa et ret nyligt Stadium, at der paa dette Punkt kunde være Betænkkeligheder med Hensyn til Bernerkonventionen. Jeg har imidlertid set — og det have alle andre ærede Medlemmer ogsaa — i det sidste Par Maanedes fremhævet, hvorledes det gaar til i de Lande, som have sluttet sig til Bernerkonventionen. Det er jo blevet fremhævet offentlig uden at møde nogen saglig Modsigelse, hvorledes der i Udlandet er Bureauer, der have taget hele Sagen i deres Haand, og som i Komponisternes foregivne, men væsentlig i Bureauernes egen Interesse, ordne alle disse Affærer, ere Mellemand mellem Komponisterne og dem, der ønske at benytte Komponisternes Arbejder. Det er jo blevet oplyst, at Forholdet er saaledes i visse af de Lande, der høre under Bernerkonventionen, at alle, der overhovedet ville opføre Musik, offentlig maa punge ud og betale ret ublu Summer til det internationale Bureau og dets Agenter. At saadanne Bureauer vare i Virksomhed, og at de ogsaa ville komme i Virksomhed her, var ikke noget nyt. Det blev allerede fremhævet af den forrige Kultusminister som Forhvar for Bernerkonventionen, at der eksisterede Bureauer og naturligvis ogsaa vilde komme Agenturer her, hvor Folk, der skulde bruge noget af en udenlandsk Forfatter, kunde henvende sig og let faa Rede paa Sagen. Men at disse udenlandsk Agenturer eller deres Bureauer optræde lige over for Publikum paa en saadan Maade, at det har vakt den største Bevægelse i flere Lande, der høre under Bernerkonventionen, og har givet Anledning til Masspetitioner fra Befolkningen om Forandring i Forholdet, ja har givet Anledning nu i de sidste Dage, til at det svejtsiske Forbundsraad har udtalt, at man maatte passe paa ikke at gaa for vidt med Bernerkonventionen, det var noget for mig ganske nyt, som jeg vil tilstaa, at jeg ikke i mindste Maade drømte om. Jeg tror ogsaa, som jeg allerede har sagt, at turde gaa ud fra, at hverken den ærede Ordfører eller den højtærede Minister har drømt derom, thi hvis det havde været Tilfældet, vilde den højtærede Minister ganske sikkert ikke have forelagt et Lovforslag, som, hvis det var blevet vedtaget og gjort

til Lov uforandret, ubetinget vilde have aabnet Muligheden for ganske de samme Ekscesser herhjemme som i Belgien, Svejts og Elsass-Lothringen, aabnet Muligheden for slige internationale Bureauer og deres Agenter til at anvende og anvende paa Lovens Grund den samme smaalige, hensynsløse og brutale Fremfærd her til Lands, som de have anvendt andetsteds. Nu er Sagen ganske vist den, at efter at dette Lovforslag er forelagt, og — jeg gør vel ikke Brud paa nogen Udvalgs hemmelighed ved at sige det — efter Betænkningens Affattelse, er der fra Flertallets Side fremkommet et Endringsforslag under Nr. 5, hvorved man noget indskrænker Komponisternes Ret, idet man gør en Undtagelse for Danse, Sange eller enkelte Stykker eller Dele, uddragne af større Arbejder. Dette skyldes sikkert de Betragtninger, som ere komne frem i Pressen i Løbet af de sidste Maanedes. Jeg for mit Vedkommende kan imidlertid ikke slaa mig til Taals dermed. Jeg ser saaledes paa Forholdet til hele denne Bernerkonvention, at naar Udlandet har været Genstand for saa storartede Misbrug, som Tilfældet har været, og naar der i Udlandet i visse Kredse har rejst sig en saa stærk Stemning mod Bernerkonventionen, som Tilfældet er, skulle vi herhjemme være saare varsomme med at slutte os til den. Vi skulle allerhelst se an, hvorledes Forholdene udvikle sig, og ikke stole paa, at vi, som staa disse Sager temmelig fjernt, virkelig skulle være i Stand til at finde fuldt ud betryggende Bestemmelser, der kunde værne os mod de samme eller lignende eller andre Misbrug som de, der have fundet Sted i Udlandet. Vi skulle her se os nøje for. Dette er Grunden til, at jeg for mit Vedkommende ikke synes om det Endringsforslag, Flertallet i Udvalget her har stillet. Jeg ser saaledes derpaa, at saa længe, det er en Lov, der kun gælder for danske Forfattere og Komponister, hvad jeg haaber, skal blive Tilfældet, synes jeg ikke om at være med til at indskrænke de danske Komponisters Ret. Saa synes jeg ikke, at man med nogen Føje kan staa og være Formhinder for de danske Komponister og sige: Det er i eders velforstaede Interesse, at Sange, Danse og enkelte Stykker af større Arbejder blive opførte. Saa siger jeg: Lad de danske Komponister om det, lad dem selv bestemme, om de finde, det er i deres velforstaede Interesse eller ej! Saa længe denne Lov, som jeg haaber, kun kommer til at gælde for danske Forhold, danske Komponister og danske Forfattere, kan jeg ikke være med til den Begrænsning af deres Ret, som Flertallets